

קשר מקומי – הנה זה בא מאת: עדי שיטה

אם אתם חיים ונושמים בעיר הזאת, בוודאי לא נעלם מכם שרוחות חדשות נושבות כאן והן הולכות ומתגברות. אני מתכוונת למיזמים הקוראים לנו להביט סביבנו, להרים את העיניים לציורי הקיר המתנוססים לתפארת על קירות מבנים במרחב הציבורי, את סמטת פלטרין ששינתה את פניה, המטריות, זרי הפרחים ועוד היד נטויה, התערוכות מעוררות העניין שהתקיימו בבית האמנים במלאת שבעים שנה למדינה. וכעת למיזם המתהווה שיוצג בקרוב ונקרא "קשר מקומי" ויצג שיתוף פעולה בין וותיקי העיר ונכדיהם שבחרו להתגורר בעיר. ראשיתו של המיזם ברעיון שנהגה ונרקם במרכז הצעירים (בית כהנא ברחוב הנשיא), אליו הוזמנו מספר וותיקים ונכדיהם העונים על הקריטריונים. לפנייהם, על שולחן גדול נפרשה מפה מוגדלת של העיר, בשלב ראשון נערכה הכרות בין האנשים, כל אחד קיבל חלוק אבן וטוש צבעוני, אחרי שלבקשת **לילך צפרוני**, יוזמת, מארגנת ואוצרת, צייר כל אחד מהמשתתפים בית על האבן והתבקש לשים אותה על המפה במקום המגורים שלו בעיר. מסתבר שהאבנים סימנו מקומות מגורים בכל רחבי עיר- מאולגה במערב, בית אליעזר במזרח וגם בשכונות אחרות ובמרכז העיר.

הזמנה לתערוכה
הנה אתם/ן מוזמנים/ות לפתיחת תערוכה ברחוב

קשר מקומי
מיזם חברתי אמנותי
אוצרת ויוצרת - לילך צפרוני
צילום - נועה שיזף
בסיוע מרכז צעירים של פנאי העיר ואגף הרווחה המחלקה לאזרחים ותיקים

פתיחה חגיגית
ביום חמישי 7.6.2018 בשעה 18:30
בסמטת פלטרין, מרכז העיר, חדרה

מכיוון שהשתתפתי בפגישה, התפעלתי מסיפורי הזיכרונות של הוותיקים שנסחפו וגלשו הרבה מעבר לזמן שהוקצב לפגישה. לאחר כשבועיים התקיימה פגישה נוספת ובה התבקשו הנוכחים לדון ביניהם – סבא/ סבתא עם נכדה/נכד- מהו המקום או האתר בעיר שמציין, לדעתם, את הקשר ביניהם. כאן נכנסה לפעולה הצלמת, **נועה שיזף**, שהגיעה יחד עם לילך, האוצרת, בתאום מראש, לאתרים שנבחרו. הצילומים הנבחרים יוצגו בסמטת פלטרין, במרכז העיר שנבחר להוות במה אומנותית ומקורית- גלריית רחוב פתוחה לקהל, ובה יוחלפו התצוגות מזמן לזמן. הגלריה תיפתח במעמד חגיגי, יחולק קטלוג, וכל המיזם יהווה חידוש לפנייה של העיר מבחינה אמנותית/חזותית. עלי לציין כמה גורמים שחברו יחד ל"קשר מקומי". את לילך ונועה כבר הזכרתי, הן במבצעות בפועל, את **הדר מרום** – מנהלת מרכז הצעירים בעיר, את **רויטל פוקס** מהמחלקה לאזרחים וותיקים באגף הרווחה בעיר, את **אביטל מנשירוב** מהמשרד לשיוויון חברתי בתפקיד מעורבות חברתית ואת **שי ברכה**, חבר מועצת העיר, שנתן יד ותמך במיזם ובאמתחתו תכניות רבות ומגוונות לשיפור חזות העיר.

סרטים באולם רנה שני

3/6/2018 יום א' בשעה 16:00 - האשה

1/7/2018 יום א' בשעה 16:00 - ואז הגיעה טלי

לפרטים נוספים: נגה הסל 054-8007997

קבלת קהל במשרדי העמותה בימי שלישי

תלם

שירותי סיוע סיוע

תלם- בשיתוף עם העמותה למען הקשיש בחדרה

סיוע וייעוץ בקבלת רשיונות לעובד הזר - ללא תשלום.
מטפלים/ות זרים- 24 שעות ביממה
שירות מקצועי ואמין

טל: 03-5618850
גריןברג כלנית: 050-4440009

העמותה למען הקשיש חדרה

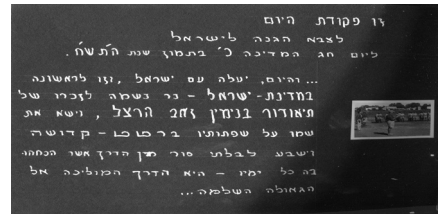
- מטפלים מנוסים לטיפול אישי בבית
- מטפלים זרים ל 24 שעות
- מרכז מידע ייעוץ והכוונה

טל: 04-6210526, 04-6324808

רח' רמב"ם 29 (קומה 1) חדרה

כנסת ישראל מוקירה את חדרה מאת: יצחק (צ'קלה) גולדפינגר

במסגרת חגיגות ה-70 למדינת ישראל עורכת כנסת ישראל תערוכה מאוצרות מוזיאוני ישראל. מוזיאון החא'ן חדרה הגיש כמה ממוצגי הארכיון שלו לאוצרת התערוכה בכנסת. אוצרת התערוכה, פרופ' דנה אריאלי בחרה לתערוכה את אלבום **עמנואל כוכבי** שכינה מאז שנת 1926 כמזכיר וועד המושבה חדרה ובהמשך כמזכיר המועצה המקומית חדרה וחבר וועדת הביטחון של הישוב. האלבום עשוי כריכת עור ובתוכה מוטבע דיוקנו של הרצל על לוחית נחושת בעבודת "בצלאל". הוא ניתן לעמנואל כוכבי כשי ליום חג המדינה – יום זיכרון להרצל- ג' תמוז תש"ח (1948) ממפקדי וחיילי פלוגה ד' של גדוד נפתלי במעמד נבחר ציבור ברחבת בית המועצה המקומית חדרה. **התערוכה נפתחה בכנסת ישראל בירושלים ביום 29.5.2018 ברוב עם ועדה.** הנהלת מוזיאון החא'ן מייצגת את עירנו חדרה בכבוד.

דבר המערכת

מאת: ימימה לוי

בשנת 2008 חדרה דורגה במקום ראשון במוצע ההרוגים הכי גבוה של הולכי הרגל (עכו שניה ועראבה שלישית). השנה אמנם חדרה אינה במקום הראשון, אך נמצאת בין המקומות הראשונים מבין 360 רשויות בארץ. מכיוון שהקשישים הם הנפגעים העיקריים, קיבלה חדרה תקציב מיוחד לבטיחות בדרכים, כדי למנוע או לפחות לצמצם את מספר התאונות הקטלניות שבהן מעורבים הקשישים. בישיבה בנושא בטיחות קשישים בעיר, נדונה הבעיה הקריטית איך מגיעים למקסימום קשישים על מנת לתת הדרכה להולכי הרגל ובמיוחד לנוסעי הקלנועיות, שהסכנה להם אף גדולה יותר. הקשישים הם הפגיעים ביותר מכיוון שעם השנים ראייתם נחלשת, השמיעה, מהירות התגובה וגם כישורי ההליכה נחלשים אף הם. נוסף לכך, כשאנשים חוצים את הכביש הם משוכנעים שמעבר החציה הוא המקום הבטוח ביותר עבורם, ולא כן. הם מרגישים כאילו משני צידי המעבר ישנם קירות המגנים עליהם, שזו אשליה חמורה. אמנם, אי אפשר להתעלם מכך שהתשתיות של המדרכות והכבישים תורמות אף הן לתאונות. אך כדי להיות ריאליסטים, מנסים קודם לנהל מסע הסברה בקרב הקשישים. הבעיה להסברה היא לוגיסטית, כמו שצינתי, איך להגיע למקסימום קשישים במסע הסברה זה. לכך דרושים כמובן מתנדבים. והעיקר כל אחד ואחת יקפידו על כללי הזהירות, כי מדובר בדיני נפשות. ולמתנדבים נצטט: "כל המציל נפש כאילו הציל עולם ומלואו".

נ.ב הידעתם? אי מתן זכות קדימה להולכי רגל, היא העבירה האחראית ל-20% מתאונות הדרכים בארץ.

קהילה תומכת חדרה

תכנית המיועדת לבני הגיל השלישי, המעוניינים להמשיך להתגורר בביתם, ומטרתה שמירה על איכות חיים עם ביטחון אישי ושקט נפשי, חיסכון בעלות אחזקת הבית ותשלומים על תיקונים. התכנית פותחה ע"י אשל-ג'ונט ופועלת בשיתוף פעולה ובפיקוח עיריית חדרה, העמותה למען הקשיש ומשרד הרווחה והשירותים החברתיים.

סל השירותים של הקהילה התומכת כולל:

- * אבות/אם קהילה - שומרים על קשר אישי, מבצעים עבודות תיקונים קלים בבית, ללא תשלום, מתווכים ומפנים לבעלי מקצוע אמנים במידת הצורך.
- * מסייעים בפתרון בעיות.
- * פעילות חברתית מגוונת הכוללת: מסיבות ואירועים בחגים, הרצאות, טיולים, נופשונים.
- * מוקד מצוקה הפועל 24 שעות ביממה, 365 ימים בשנה.
- * ביקור רופא בביתך 24 שעות ביממה בעלות סמלית של 25 ש"ח לביקור.
- * אמבולנס ליפנוי לחדר מיון, או לסיוע בהרמה במקרי נפילה, בהשתתפות סמלית של 27 ש"ח
- * יעוץ רפואי טלפוני (כולל הפניה לביה"ח).

מהיום ניצולי שואה זכאים להצטרף לקהילה במחיר סמלי מקסימלי של 25 ש"ח לחודש, ללא תלות ברמת הכנסות.

לפרטים והרשמה:

ראיסה צ'רניקוב 050-8290656 ירח באומגרטן 050-8290654
ולדימיר בליטמן 050-8290657 מיכאל מזרחי 050-8290658

כיוון חזק

עיתון גימלאי חדרה | יוני 2018 | אב תשע"ח | 259

עורכת ראשית: יונה מאור

חברי המערכת: חוה גדיש, יצחק גולדפינגר, יאשיהו וולשטין, יפה וינקר, רחל ילון, ימימה לוי, רות לפידור, נגה ניב, זהבה עמל, עמליה (מלי) רוטמן, פנינה שחק, עדי שיטה, בתיה שרייבמן.

רכזת הכתבים ומפיקת העיתון: עו"ס רויטל פוקס, מנהלת המחלקה לאזרחים וותיקים.

המו"ל: "העמותה למען הקשיש" בחדרה טל: 04-6323331

פקס: 04-6247537

כתובת המערכת: E-mail: kivunhashl@gmail.com

עריכה גרפית והדפסה: אור גרפיקה והדפסות.

סבא מספר מאת: פנינה שחק

בוקר, בוקר בכל יום,
גם בקור וגם בחום,
סבתא ריטה מתארגנת,
לטיול היא מתכוננת.
מכינה קופסאות מזון,
מוציאה את ההליכון,

חובשת כובע רחב שוליים
ויוצאת בעצלתיים.
המשימה אינה פשוטה,
ההליכה מאוד קשה,
מה לעשות? אין ברירה!
החתולים צריכים עזרה.

בחרוזים אלה נפתח אחד מספרי הילדים שכתב משה גוז, על דמות אמיתית שפגש "החתולים של סבתא ריטה".

משה עלה עם הוריו לארץ בשנת 1957 למעברת ברנדס שם גדל עד נישואיו. הילדות של משה זכורה לו כילדות מאושרת, "אך בעצם המצב בבית היה קשה מאוד כלכלית, אמי גידלה שני ילדים לבדה היות ואבי היה חולה, מרותק למיטתו עשר שנים". המצב הכלכלי אילץ את משה לצאת לעבודה כבר בגיל 13 במטעים ובפרדסים בסביבת ביתו.

"פעם בשנה אימי הייתה קונה לי זוג נעליים מהכסף שהרווחתי עבור המשפחה, אך עם כל הקושי הדבר שאהבתי ביותר היה לקרוא ספרים. למדתי במחזור הראשון של בית ספר צפיריים והייתי תלמיד טוב אך המצוקה בבית אילצה אותי ללכת לבית ספר מקצועי כדי שיהיה לי מקצוע לפרנסת הבית."

משה עבד כחשמלאי במפעלי נייר חדרה המשיך ללמוד ולהתקדם אך לא זנח את אהבתו לסיפורי ילדים. כל ערב היה מספר לילדיו סיפור שהמציא או קרא מספר.

בלילות כשעבד במשמרות היה משאיר לילדיו סיפורים בקלטות. עם הזמן אסף משה במגירה עשרות סיפורים וגם נכדיו זכו לשמוע את סבא מספר. "כולם בסביבתי אמרו לי, אתה מספר כל כך יפה למה לא תכתוב ספרי ילדים? בעצם זו הייתה שאיפתי זמן רב. יצאתי לגמלאות ובזמן הפנוי התחלתי לכתוב את הסיפורים שהמצאתי ובו זמנית השתלמתי בכתיבה יוצרת ובקורס מספרי סיפורים וכל זאת למען אותם ספרי ילדים שרציתי לכתוב".

כידוע מצב הקריאה של ילדי ישראל הוא די בכי רע, וספרי הפעוטות שהורים צריכים להקריא גם לא במצב מזהיר. הוצאות הספרים הגדולות לא ממהרות לפרסם ספרים של סופרים אנונימיים וכך "הסבא המספר" התחיל להוציא לבדו ועל חשבוננו את הספרים "בני טיפוחיו". הדרך להוצאת ספר לאור לא קלה. במבצע משתתפים: עורכת, מגייה, מנכ"ד, מאייר, בית דפוס. כל אחד מהם תורם ובוודאי לא בחינם ומשה ממשיך בדרך הקשה לממש את אהבת חייו. אני יכולה להעיד שהתוצרים הסופיים יפהפיים והאיורים נראים ממש כמו סרטים מצוירים נפלאים. כדי לשווק את ספריו הוא נוסע בכל רחבי הארץ ל"שעת סיפור" בגני ילדים ובכיתות הצעירות ומוסיף את סיפור הולדתו של ספר. במגירה מחכים עוד כ-200 סיפורים שרוצים לראות אור אך ההוצאה הכספית גבוהה ומשה מחכה שיזמינו אותו לעוד גני ילדים ובתי ספר וייקנו את ספריו ובמיוחד בחדרה והסביבה.

חוגים חדשים בבית צבי
חוג לאנגלית בימי ג'
וחוג למחשבים בימי ה'
 כלעות הכוקר ניתן להצטרף לחוג אריקובי העם לחוגי לנה
בימי א בשעה 10:30
לפרטים והרשמה: אתי מדר בית צבי 04-6226113

המחלקה לאזרחים וותיקים
הטלוויזיה הקהילתית של חדרה
אנו משדרים בערוץ הקהילתי 98 ב"הוט" ו"יס"
ימי שלישי בשעה 14:30 ימי חמישי בשעה 18:30
 להלן כתבות מגזין חודש יוני 2018
 1. גלריה בעמק חפר - עדי שיטה, עמירם גולדשמיד, שלמה בובה
 2. יריד וינטג' בזיכרון יעקוב - עמירם גולדשמיד
 3. גלגולו של בית אריזה במשמרות- אמנון פלטיין
 4. טיול חברי הטל"ק בעוטף עזה- מיכאל פרטוק
 5. אגמון חפר - עמירם גולדשמיד, צביקה שפרן,
 תשיה שעיבי, צופנת שליט, מרים פלינק

העמותה למען הקשיש בחדרה
מטיילת בהנאה עם
טיילי בון ירון 82"מ

 הסעות | אוטובוסים
 מיניבוסים
 טרנזיטים מפוארים וממוזגים
 קשר אלחוטי | וידאו
 טלוויזיה.
רח' המסגר 22 אזה"ת, חדרה
טל: 04-6341827

הרב אהרן דרילמן נולד בירושלים בתשכ"ב, 1962. מגורי משפחתו עם חמש משפחות נוספות היה בבניין בן 3 קומות בשכונת כרם אברהם, על הגבול עם ירדן. החיילים הירדניים ישבו על חומת שנלר הסמוכה. מלחמת ששת הימים פרצה בהיותו בן חמש.

ב-5 ביוני 1967 בשעה 9:40 פתח צבא ירדן במלחמה בגזרת ירושלים בירי מנשק קל ובהפגזה כבדה על ירושלים המערבית. המלחמה צרובה בזיכרונו: "נאלצנו להתמודד עם מטחי אש והפגזות שנחתו על ביתנו והרסו את הקומות העליונות. למזלנו הטוב שרדנו כשהתבצרו בקומת הקרקע שכוסתה בשקי חול שסופקו לנו ע"י הג"א. הגנה נוספת הייתה בדמות תריסי ברזל שהיו מקובלים באותה עת. למרות הצפיפות בקומת המסתור והמחסור במקומות שינה, קיימו יחסים נפלאים בינינו הילדים ובינינו לבין המבוגרים. בתום 4 ימי לחימה יצאנו מהבית ובקול גדול ברכנו 'שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה'. שרדנו בנס." זיכרונות ילדות נוספים שחווה הרב דרילמן הם אודות דמויות שונות ומשונות. אישה שכונתה בשם ינטעלע משוגענע, שצרחתה על כל אחד בקול גדול. בקרבם גרו זוג בשם פיפלה ורוזילה מפולין. ילדים פחדו מהזוג אך לימים הסתבר שאין חשש כיוון שהתנהגותם המשונה הייתה תוצאה של מוראות השואה אותם חוו. בשכונת מאה-שערים התגורר ר' אברום וייספיש שבכל חייו לא יצא מגבולות השכונה. לימים קרא האיש שתהיינה הסעות לריקודי עם בים-המלח. הוא קרא לציבור לומר פרקי תהילים למניעת קטרוג על עם ישראל. הרב דרילמן מציינ את העובדה שבסביבתו הקרובה שררו בדרך כלל יחסים טובים בין העדות השונות, כמו גם בין חרדים, חילוניים, דתיים ומסורתיים. "אבי ז"ל הניף דגל ישראל על ביתו בימי העצמאות. כשתהו על כך השכנים סיפר כי הדגל היווה עבורו סימן דרך למצוא את האוניה האחת מרבות בעת עלייתו ארצה. בארץ מצא את דרכו על פי דגל-לאום שהתנופף על מחוז חפצו." הרב ומשפחתו קבעו משכנם בחדרה לפני 33 שנים. רעייתו והוא עובדים בהוראה בבי"ס יסודי והוא עוסק בערבים בשיעורי תנ"ך ויהדות. בין היתר הוא מעביר מידי שבוע, מזה 20 שנים, שיעור בתנ"ך במועצה הציונית בחדרה.

מעניין שזיכרונותיהם של השניים הינם בעיקר מתקופות מלחמה: האחד - ממלחמת הקוממיות והשני - ממלחמת ששת הימים. מסתבר שצעירים זוכרים פחות - אם בכלל- תקופות צנע, מחסור במים ובמזון, מגורים צפופים. הם זוכרים מלחמות.

במלחמת ששת הימים שהיתי עם יחידתי בגבעות ג'ת שבמשולש. ב-7 ביוני, היום השלישי לקרבות צהלנו למשמע הודעתו המצמררת של מפקד חטיבה 55 מוטה גור: "הר הבית בידנו". משפט זה לא אשכח לעולם. ירושלים בירת ישראל הייתה, הווה ותהיה תמיד בליבו של כל יהודי. העיר שחברה לה יחדיו מחברת עבר, הווה ועתיד. מעבר להיותה הגדולה בערי ישראל, נראה שהיא גם מכילה בתוכה את הפסיפס התרבותי והאנושי העשיר ביותר בישראל. במלאות 70 שנים להקמת מדינת ישראל, ביקשתי משני תושבי חדרה, ילידי ירושלים, לספר מעט מזיכרונותיהם מתקופות הילדות והבחרות שלהם בירושלים.

אשר הימברג נולד בירושלים בשנת 1934. זיכרונות הילדות שלו הן בעיקר מתקופת מלחמת השחרור. "באחד מימי תש"ח-1948 נכנס המורה לכיתה בבי"ס יסודי והחל למרר בבכי. היינו המומים - המורה בוכה??? בקול מלא עצב הצליח המורה לספר שאחיו נהרג בשיירה לגוש עציון."

אשר ממשיך: "שתי פיסות זמן ממלחמת השחרור חרוטות בליבי. האחת, חוויית ההפגזה על ירושלים ע"י הלגיון הירדני בשביעי של פסח תש"ח והשנייה שקדמה במספר חודשים, השמחה העצומה בירושלים בכ"ט בנובמבר 1947, עם היוודע החלטת האו"ם בדבר קץ השלטון הבריטי והקמת מדינה יהודית בארץ. בפסח תש"ח השתתפתי בפעולה של בני עקיבא בחורשת שנלר. לפתע שמענו קולות נפץ וראינו תמרות עשן. לא הרחק מאיתנו נפערו בורות שנוצרו ע"י פגזים. עד היום זכור לי הכאב העז בידי, כיוון שהרמתי רסיסים בעודם חמים. ההפגזה בוצעה מנבי-סמואל ונמשכה שבועות. אנשים רצו אנה ואנה בצעקות מטורפות. המחזה היה מבעית ומפחיד והזכיר את הפצצת ורשה במלחמת העולם השנייה. בהפגזה נספו רבים ובהם מורתי האהובה וחברי לכיתה." אשר נראה נרגש כאילו הוא חווה את המאורעות הללו זה עתה: "ירושלים הייתה במצור. האוכל בצמצום וחולק באמצעות תלושים. כיוון שלא היה חשמל בישראל על אש מעצים שאספנו. המים חולקו במשורה ע"י משאית עם מיכל מים, המועקה הייתה כבדה. זכורות לי הלוויית הנופלים וזעקות הכאב של המלווים. אנחנו הילדים לקחנו חלק ונתנו את חלקנו בבניית ביצורים, הקמת מחסומים וחפירת שוחות." אשר שב אחרנית לליל כ"ט בנובמבר ומספר על קולות עמומים ששמע מכיוון מרכז העיר: לדבריו איננו מסוגל לתאר את האווירה השמחה, השירה, הריקודים בעקבות החלטת האו"ם: "רצתי נשאבתי בקלות לשמחה. טיפסנו על משאיות וטנקים של הבריטים שעד כה היו מאיימים ועתה - ידידותיים. היינו ממש שיכורים משמחה."

ירושלים נמצאת תמיד בליבו של אשר, גם בהגיעו לחדרה לפני 58 שנים. כאן שימש מורה וסגן מנהל בי"ס תיכון תחכמוני.

יוסף באו – מרשימת שינדלר לסוכן במוסד

מאת : ימימה לוי

אם ראינו את הסרט "רשימת שינדלר", אתם ודאי זוכרים את הזוג שהתחתן בסתר, בתוך מחנה הריכוז הנורא, פלאשוב, כשהתחנן מתחפש לאישה במטרה להגיע למחנה הנשים. הזוג הוא יוסף ורבקה באו (את דמותו של יוסף גילם השחקן רמי הויברגר).

יוסף באו נולד בקרקוב, פולין, ב-1920 ונפטר בתל אביב ב-2002. הוא חונן במיגוון כשרונות נדיר. היה צייר, מאייר, צלם, בלשן, משורר, סופר (כתב 8 ספרים), וגם האנימטור הראשון בארץ. את מצלמות האנימציה בנה בעצמו בתנאים

הפרימיטיביים שהיו אז. דרך אגב, גם היה זייפן מסמכים ובשל כישרון אחרון זה גוייס למוסד. שם זייף לאנשי המוסד תעודות שונות כולל דרכונים. בין היתר, זייף מסמכים למרגל אלי כהן ודרכון לאייכמן. מאז שנות החמישים פתח סטודיו בתל אביב בו מוצגות כיום עבודותיו הגרפיות, סרטיו, יצירותיו הספרותיות ועוד. הוא עשה שלטים ופוסטרים לסרטי הקולנוע הישראליים כמו: עזית הכלבה הצנחנית, איי לייק מייק, סיניה, סלאח שבת, כץ וקרסו ועוד רבים אחרים. ראינתי את בתו

צלילה, אשר היא ואחותה הדסה ממשיכות בלי ליאות ובקשיים פיננסיים עצומים להחזיק בסטודיו המושכר של אביהן. שאלתי את צלילה מדוע למרות הישגיו ומעורבותו בחיי האומנות בתל אביב, שמו של אביהן אינו מפורסם. צלילה מסבירה: "אבינו היה אדם מאד צנוע, אפילו חתימתו על ציוריו היתה מין סמל, שכדי לפענח אותו צריך לסובב את הדף. הוא כונה וולט דיסני הישראלי. אגב, על עבודתו במוסד הוא סיפר רק לאמא, לנו לא היה מושג."

היותו גרפיקאי הציל את חייו במחנה הריכוז, פלאשוב. הנאצים גילו את כישרויו הגרפיים ובמיוחד את מומחיותו הנדירה בשרטוט אותיות גותיות וניצלו אותו לעבודות שירטוט שונות. בד בבד בסתר הוא זייף תעודות מעבר ואישורים שונים ובכך הציל מאות יהודים. כשנשאל מדוע לא יציל את עצמו, ענה: "אם אברח מן המחנה, מי יציל עוד יהודים?" כניסתו לרשימת שינדלר הצילה את חייו.

צלילה מספרת: "עד הראיונות עימו ועם אמא לאחר הקרנת הסרט 'רשימת שינדלר' אבא לא ידע כיצד הוכנס לרשימה. הקרנת הסרט היתה בסמיכות ליום הוולנטין דיי וברשת הטלוויזיה ה-חח "גילוי" שזה יובל החמישים לנישואי הורינו. הגיעו הרבה כתבים מרשתות טלוויזיה בעולם לצלם אותם בתור הזוג הרומנטי מכל הזמנים. אחת הכתבות שאלה את אבא מה הסיבה שנכנס לרשימה. אבא לא ידע. אמא חיכה חיוך מסתורי שהכתבת קלטה ושאלה אותה לפרש חיוכה. ורק אז אמא גילתה את הסוד שעד אז אפילו אבא לא ידע. מסתבר שתחילה אמא הוכנסה לרשימת שינדלר, מכיוון שהצילה את אמו של יהודי בשם פמפר שהיה אחראי להכנת הרשימה. אך היא אמרה לפמפר: 'אני לא פוחדת, אני אסתדר, אבל תציל את בעלי'. הוא מחק את שמה והכניס במקומה את השם של אבא. אמא נישלחה לאושוויץ ובסיום המלחמה מצאו זה את זו בדרך נס. אגב, במחנה כתב אבא את סיפורו הראשון, 'העולם ואני', וגם אייר. זה ספר בגודל כף ידו, בו מאה ועשרה שירים ואחד עשר איורים." שאלתי את צלילה כבת להורים ניצולי שואה, באיזה בית הן גדלו. היא מספרת: "הבית שלנו היה מלא צחוק והומור. ההורים שלנו סיפרו לנו על חייהם במחנות, אבל בלי עצב ובלי התמרמרות."

יוסף ואשתו רבקה עלו לארץ ב-1950. ב-1960 פתח סטודיו ברחוב ברדיצ'בסקי בתל אביב. עבודותיו הוצגו בארצות הברית ובקנדה. יוסף היה מאוהב בשפה העברית וזאת למרות שכשעלה לא ידע כלל עברית. הוא השתלט במהירות על השפה וכתב ספר משעשע ומלא הומור שגם מסביר את ההיגיון שבשפה העברית ("ברית מילה").

הידעתם? יוסף באו בנה את הקולנוע הקטן ביותר בעולם. הוא היה יכול להיכנס לשיאי גינס, אילו שילמו 9000 דולר. הסטודיו ברחוב ברדיצ'בסקי 9 תל אביב. מומלץ מאד לבקר. **לשם כך יש להתקשר לצלילה 054-4301499.**

מאת: זהבה עמל

שנת השלג בארץ

אני כירושלמית ראיתי שלג כמעט כל שנה פעם יותר ופעם פחות. שיחתי בכדורי שלג מחוץ לבית בלי כפפות שלא היו לי, עד שקפאו האצבעות. נכנסתי לבית שלא היה מחומם כי לא היו אז מזגנים או תנורי חשמל. רק תנור פחמים קטן שעליו הונח קומקום מים כדי להכין תה חם ורשת ברזל כדי לעשות עליה לחם קלוי שאכלנו אותו מרוח במרגרינה. אבל בשנת 1950 היה מחזה נדיר ברוב חלקי הארץ, ובתל אביב ירד שלג. הארץ נצבעה בלבן, לשמחת הילדים שהשתוללו בחוץ, אך השלג גרם גם לנזקים. באותה תקופה ראשית המדינה והעליה הגדולה אנשים גרו באוהלים שקרסו על יושביהם. תינוקות חלו ואושפזו, הקור הרטיבות והצפיפות היו קשים ביותר, כולם התפללו שהחורף יעבור כבר. היום בשנת ה-70 למדינה אין כבר אוהלים ואין מראות כאלה, המדינה ערוכה לכל מצב וטוב שכך.

כדאי לקרוא

מאת: עדי שיטה

ארמונות בחול - כריס בוג'ליאן (מאנגלית: ציפורה אלעזר)

התלבטתי רבות אם לכתוב, ואף להמליץ, על הספר הזה לקוראי העיתון. אם לומר את האמת, הוא נתן לי "אגרוף בבטן". הספר מספר את הסיפור של מה שמכנים: "שואת הארמנים" שהתרחשה לפני מאה שנים, 1915-1916 ומאז, מידי פעם מוזכר האירוע המזוויע הזה (וישראל עדיין לא חתמה על הכרתה ברצח העם הזה).

הספר מתנהל בשני צירי זמן ובשני קצוות של העולם המקומות מוכרים ואקטואליים מאוד בימים אלה, ההסטוריה חוזרת על עצמה. אנחנו עוקבים בלב כבד על הנעשה בחאלב, שם מתרחש חלקו של הסיפור הקשה ובה בעת אנחנו עוברים לאמריקה, שם מתגוררים צאצאי אותה טרגדיה וגיבורי הסיפור של העיר חאלב. נערה אמריקאית ואביה מגיעים לסוריה, אז שטחה של האימפריה העות'ומנית, כדי להביא מזור לקורבנות האומללים והם מזדעזעים נוכח המתרחש שם. שלושה מהנדסים, שניים גרמנים ואחד ארמני עוסקים בבניית מסילת הרכבות בין בגדד לברלין נקלעים למצבים קשים... יותר מכך אין ברצוני לספר, רק זאת שיש כאן סיפור של הקרבה, אנושיות, סיפור אהבה כמובן, ותאור של תקופה- מלחמת העולם הראשונה, הלחימה בדרדנלים ובגליפולי וקופסה עם גלופות של תמונות שצילמו הגרמנים... כשסיימתי את קריאת הספר, פתחתי גוגל ומצאתי שפע של חומר הממחיש ביתר שאת את עלילת הספר והרבה עובדות קיבלו חיזוק. לדעתי קשה, אבל כדאי לקרוא. והעולם עדיין מצקצק בלשונו- ושותק.

בעיות שמיעה בגיל השלישי - רביעי

מאת: רחל ילין

בעיות שמיעה בגיל מבוגר הם עניין נפוץ ביותר. 20% מהמבוגרים מעל גיל 65 סובלים מלקות שמיעה. בעוד שבליקוי שמיעה מלידה או מילדות, משתמשים פעמים רבות בשפת הסימנים כתקשורת בסיסית, אנשים שמאבדים את יכולת השמיעה בגיל מאוחר מוצאים עצמם חסרי אונים אל מול קשיי התקשורת והקשיים החברתיים הכרוכים בכך. לאחד מכל עשרה ישראלים – (מעל 600,000 איש) יש דרגה מסוימת של ירידה בשמיעה. הלקות בשמיעה מתפתחת בהדרגה על פני 25-30 שנה. בדרך כלל מצב הירידה בשמיעה בגיל השלישי מתאפיין בכך שהתדרים הגבוהים נחלשים אותיות כמו ש,צ,ט,ק, לא נשמעות היטב וזה מקשה על הבנת הדיבור. הקושי בולט עוד יותר במקום הומה ורועש. ירידה בשמיעה עלולה לפגוע באיכות החיים בתחומים שונים, כגון קושי להשתתף בשיחה עם חברים ובני משפחה או קושי לשוחח בטלפון. גם בעת ביקור אצל רופאים יש קושי לשמוע ולהבין את הנחיותיהם, ואת הנאמר ובכך נפגעת יכולתם להגיב לסביבה בהתאם. מצב זה עלול לפגוע בתפקוד, לגרום למבוכה, לצער, לתחושת בדידות, לפגיעה בדימוי העצמי ובביטחון. עובדה משמעותית שההד להשלכותיה אינו עונה על צרכיו. אמצעי התקשורת (הרדיו והטלוויזיה) משדרים בקצב דיבור מהיר שאינו קליט לאוזנו של האדם המבוגר. לא קיימת מודעות והבנה לצרכיו של המזדקן מחד, וההתכחשות וההימנעות לרכישת מכשיר שמיעה מאידך. מצב המעמיד קטגוריה מסוימת באוכלוסייה בקשיים חברתיים ובתסכול רב. חשוב לדעת כי ישנם כיום אמצעים ודרכים לטיפול באנשים הסובלים מלקות –קשיים בשמיעה ולשיקום יכולת שמיעתם. חשוב שאנשים המתקשים בשמיעה יפנו לעזרה מקצועית, ובהתאם לממצאי האבחון ניתן יהיה להציע להם אפשרויות לטיפול ושיקום שיכולות לסייע ולשפר את תפקודם השמיעתי והתקשורת.

כדאי לבקר מאת: ימימה לוי

במוזיאון ישראל מתקיימת תערוכת ציורים של הציירת והפסלת, זויה צ'רקסקי. זויה (נולדה 1976) עלתה מרוסיה כילדה. ציוריה הססגוניים עוסקים בהומור נפלא בחברה שלנו. היא מצליפה גם בישראלים וגם בעולים מרוסיה. יש לה מבט מפוקח על הקליטה של העלייה. זה אגב לא בא מנקודת מבט מרירה, אלא משעשעת. זויה, אגב, מעידה שלה עצמה לא היו קשיי קליטה. מעניין לראות את האינטראקציה בין התרבות הרוסית לישראלית-יהודית מנקודת ראותה.

איך מתים ונשארים בחיים מאת: בתיה שרייבמן

פינת הצל"ש למד"א נידת טיפול נמרץ ומחלקת טיפול נמרץ לב במרכז הרפואי הלל יפה חדרה. ערב שבת בן השמשות, כל ההכנות לשבת תמו, עומדים לצורך "קידוש" בבית משפחה בחדרה. מתחילים להגיש את המנות של הסעודה ופתאום בן משפחה אומר "אני מרגיש מוזר", לא עוברת דקה והוא צונח מהכסא חסר הכרה, ללא דופק ונשימה וצבעו מתחיל להכחיל. מיד מזעיקים נידת לטיפול נמרץ שהגיעה במהירות תוך דקות ספורות. שבעה אנשי צוות שהחלו בפעולות החיאה במקצועיות, שנמשכו כ-16 דקות. החולה הובהל מיד למרכז הרפואי הלל-יפה למחלקה לטיפול נמרץ. הוא הורדם והונשם ושהה במחלקה 12 יום. במהלך אשפוזו זכה ליחס עדין, אוהד וכמובן מאוד מקצועי מכל הצוות המטפל: רופאים, אחיות, כוחות עזר, ואנשי חברת הנקיון. כל בקשה נענתה בחיוב ובהבנה כולם כאחד עשו הכל לשיפור הרגשתם של החולה ובני משפחתו. איפשרו לנו להתקשר סביב השעון 24 שעות ביממה. כשהחולה התעורר, בעשר בלילה יידעו אותנו ואיפשרו לנו להיות לידו. לאחר 10 ימי אשפוז שבהם היה מחובר לצינורות רבים, כולל חמצן, הוחלט על צורך בקוצב לב. לאחר יום נוסף של השגחה החולה שוחרר עם הנחיות להמשך טיפול ומעקב. יצוין שרמת הטיפול והשירות היו גבוהים, כמו כן אדיבות רבה. היחס היה אישי, ידידותי, מקצועי ויעיל. זאת לא עבודה- זאת שליחות עם רצון אמיתי לעזור ולמלא ציפיות ולהקפיד גם על הפרטים הקטנים. טיפול של צוות עם נשמה שקידמו את החולה יום אחר יום. שאבנו מהצוות כוח וביטחון, ראינו מצויינות בכל היבט בעבודתם, והדרך בה בחרו לבצע את משימתם. זה עשה אותם מיוחדים ועל כך יבואו על הברכה. **בתודה ובברכה המשפחה**

תשבץ יוני 2018

מאת: זהבה עמל

11	10	9		8	7		6	5	4	3	2	1
		14				13						12
			17						16			15
	22			21			20			19		18
		26			25	24						23
			30				29	28				27
		35		34	33				32	31		
			41	40		39		38			37	36
45			44		43				42			
		48				47						46
			51						50			49
	56			55		54				53		52
				59			58					57

מאוזן:

1. קמפינג 7. דופקים, הולמים 12. תורת החי
14. חרק, שרץ 15. ממציא הטלפון 16. כלי
- נגינה 18. לא אוכלים בפסח 20. ירח, לבנה
21. אילו, בתנאי 22. חוטם 23. גמדי
24. אחת האימהות 26. ללא 27. מחיצה
28. מחשבה, הרהור 30. נגד 31. ישן 33. מין
- מנורה 35. נידוי 36. פקק, מגופה 40. שפה
42. נשורת, פסולת 44. נקיפת מצפון 46. לא
- אמיתית 47. שורה, עמודה 48. משקה מענבים
49. למענו 50. עפיפון 51. הפרחה. הצמחה
52. הטריד, הפר סדר 54. גיור 56. תבלין לקפה
57. עצב, צער 58. עצם בפה 59. פרח נאה

מאונך:

1. במה להקרבת קורבנות 2. הוזה, מדמה
3. מילת בקשה 4. אומות מאוחדות (ר.ת.)
5. זן של תפוזים 6. הודיה 7. מטבע ישן
8. בארץ 8. חבורה, ציבור 9. אחת האמהות
10. מקוה מים גדול 11. אביזר ראייה 13.
- קריטי, פטלי 17. מית זרוז 19. בקבוק, קנקן
22. חלופה 25. טיפה 26. חופשי 27. היא
- אתיופיה 29. נחשול 32. פרסום, פופולריות
34. עני 37. גלוסקמה, ארון מתים 38. לא
- צפוי, מפליא 39. היכל, ארמון 41. אומר, מדבר
43. משתומם, מתפלא 45. ארגון, אדמיניסטרציה
46. סוף 51. הוד, תפארת 53. אות יונית 55. קרס

הצצה להלצה

מאת: יאשיהו וולשטיין

שתי נעליים שמאליות

בעל חנות נעליים שאל את המוכרת אם אחד הקונים שילם. היא ענתה שהוא שילם חצי ואמר שיבוא מחר. בעל החנות: "איך את בטוחה שיבוא מחר?" המוכרת: "נתתי לו שתי נעליים שמאליות. הוא בוודאי יבוא." (תרגמה מצרפתית מרים דיאמנט)

נתקע במדרגות

עצבני ורגוע נתקעו במעלית ושחררו אחרי שעתיים. העצבני התקלף מהתקרה ושאל את הרגוע: "איך אתה כל כך רגוע הלא נתקענו במעלית שעתיים?" הרגוע: "שעתיים במעלית זה לא נורא. מה תגיד אם אספר לך שלפני שבוע נתקעתי שש שעות במדרגות נעות?"

לפטופ

לפני מספר ימים סייעתי לעולה חדשה לסחוב את הקניות. היא: "יש לך לפטופ." אני: "לא, אין לי לפטופ." היא מתעקשת: "יש לך לפטופ." אני בעצבים: "לא אין לי לפטופ!!!" אז היא אמרה לי לאט וברור: "יש לך לב טוב..."

אוכלים בהלל יפה

קמצן אחד נפל מחלון בקומה השביעית. תוך כדי נפילה צעק לאשתו: "יקירתי, אל תכיני צהריים! אוכלים בהלל יפה."

מהמטבח של סבתא

מאת: בתיה שרייבמן

דג סלומון בתנור באדיבותה של יונה מאור

חומרים:

- 1 ק"ג פילטים סלומון טרי או מופשר מיץ לימון אחד
- 1 כף שמן זית
- מלח גס לפי הטעם,
- פלפל שחור גרוס גס,
- פפריקה מתוקה לפי הטעם
- כמה ענפי טימין טריים

ההכנה:

1. שוטפים ומייבשים היטב את הדג בעזרת מגבות נייר.
2. מטפטפים מיץ לימון על הדג ומשהים לחצי שעה.
3. מניחים את הדג בתבנית פיירקס/חסינית חום כשצד העור על התבנית.
4. יוצקים את השמן מתבלים בתבלינים ומפזרים את עלי הטימין.
5. אופים בתנור בחום בינוני כ- 20 דקות, נזהרים שלא יתייבש.

סיפורה של שכונה - עין הים

מאת : יצחק (צ'קלה) גולדפינגר

לפני כעשור שנים חלה התפנית לה ציפתה חדרה מאז תחילת שנות החמישים בה נוסדה גבעת אולגה בחלקה המערבי של חדרה ליד חוף הים המקסים והמבטיח של העיר.

סביבה

התפנית התבטאה בתכניות מפורטות של פיתוח מערבה של חדרה תוך ניצול הפוטנציאל המבטיח של תיירותית, הרחבה משמעותית של בנייה למגורים ובניית תשתיות מתאימות להבאת אוכלוסיה צעירה למערב חדרה בשימת דגש על מיקומה הגיאוגרפי של השכונה בצמוד לכביש האורך של ישראל – כביש 2 – כביש החוף במחצית הדרך בין חיפה לתל אביב.

בשנת 2008 הוקם מגדל המגורים הראשון בשכונת עין הים שהתנשא לגובה

15 קומות. בעקבותיו הוקמו – ועדיין מוקמים- מגדלי מגורים נוספים שחלקם מתנשא כבר לגובה 24 קומות כאשר לצידם נבנים מגורים צמודי קרקע בני קומה אחת או שתיים.

במקביל לבנייה הנרחבת נפתחה כניסה ישירה מכביש החוף, נסללו כבישי גישה ומדרכות, נבנה בית ספר "חופים" הוקמו גני ילדים ובינות לבנייני המגורים הוקם פארק יפיה עם מתקני בילוי לילדים ומבוגרים. אוכלוסיה חדשה הגיעה למקום ומערב חדרה הפך לתוסס כאשר שכונות נוספות נבנות בצמוד לעין הים והופכות את חזון הראשונים למציאות מדהימה.

השכונה צמודה לשמורת הטבע "גדור" למפרץ "הסיני" בחוף הים וליד חורשת האיקליפטוסים בדרום השכונה שהפך לאתר בילוי ופיקניק. וותיקי חדרה בוודאי זוכרים את גבעת מטווחי צה"ל ששימשה דורות רבים של מגויסים. עתה הפכה הגבעה לגבעת אירוסים מרהיבה ביופיה.

שני רחובות האורך של השכונה נקראים רחוב "הצוקים" ורחוב "אדני פז" ואילו כבישי הרחוב נקראים רחוב "ארזי הלבנון" ורחוב "עין גדי" כאשר הרחוב הפנימי נקרא רחוב "חוט השני". רחוב רחוב נוסף הוא רחוב "הדודאים". בוודאי שמתם לב לשמות שאינם לזכרו של מאן דהוא אלא מסמלים טבע ונוף כטבעה של השכונה החדשה.

יום הניצחון על הנאצים מאת: יפה וינקר

יום הניצחון על גרמניה הנאצית מצוין במערב אירופה ובמזרחה ב-8 במאי 1945. הוא היום בו נחתמה כניעתה של גרמניה וסיום מלחמת העולם השנייה. במדינות חבר העמים ובמדינות נוספות שהשתייכו בעבר לברית המועצות מציינים את יום הניצחון ב-9 במאי.

ב-7 במאי 1945 חתם הגנרל אלפרד יודל, מפקד המבצעים בפיקוד העליון הגרמני על כתב הכניעה של גרמניה במטהו של דוויט אייזנהואר המפקד העליון של בעלות הברית באירופה. אולם על פי דרישתו של סטלין נערך ב-8 במאי מעט לפני חצות טקס כניעה נוסף, שבו חתם וילהלם קייטל יחד עם עוד שני בכירים בוורמאכט על כתב כניעה בברלין. בשעה זו במוסקבה ובארץ ישראל היה כבר ה-9 במאי.

רציתי לשמוע על חשיבותו של יום זה ליהודי ברית המועצות לשעבר, ונפגשתי עם מר **רומן גישר**, סגן ראש העיר וחבר בוועדות שונות בעיר ביניהן אזרחים ותיקים, קליטה ובניה ביטחון ועוד.

מהו יום הניצחון על גרמניה הנאצית עבורך ?

"בשבילי היום הזה הוא חג אישי שלי. הורי עברו את המלחמה מהיום הראשון, כלומר מ-22.07.1941 עד סיומה ב-9 למאי 1945. אבי נלחם בהונגריה הוא היה עם החיילים ששחררו את בודפשט, אמי הייתה אחות בבית חולים שדה. בביתי הרבה מדליות שהורי קיבלו כאות הוקרה על מעשיהם במלחמה הנוראה. עבורי זה לא סיפורים אני חייתי אותם עם הורי. מדי שנה צוין תאריך זה ויחד כמשפחה חגגנו אותו. לצערי הורי כבר הלכו לעולמם אך אני ממשיך לחגוג את עם ילדי ועם נכדי. זו מסורת שאני מעביר להם.

עירנו חדרה לא שוכחת את אלה שתרמו לניצחון על גרמניה הנאצית ומידי שנה אנו מקיימים טקס רב רושם.

כמו כן הוקם **מוזיאון הגבורה** ברחוב ששת הימים 20. ביום המיוחד הזה מגיעים אליו קבוצות נוער וחיילים ואנחנו מספרים להם את ההיסטוריה של המלחמה, הגבורה והתקומה".

לפרטים על פעילויות ואירועים נוספים בצלחתה
חפשו אותנו באתר www.amuta4kashish-hadera.org.il